

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 95

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

26 marca 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2011/C 95/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 89 z 19.3.2011.....

1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2011/C 95/02

Sprawa C-590/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 15 grudnia 2010 r. — Wolfgang Köppl przeciwko Freistaat Bayern

2

2011/C 95/03

Sprawa C-618/10: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona, Hiszpania w dniu 29 grudnia 2010 r. — Banco Español de Crédito, S.A. przeciwko Joaquín Calderón Camino

2

2011/C 95/04

Sprawa C-1/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Mainz (Niemcy) w dniu 3 stycznia 2011 r. — Interseroh Scrap and Metal Trading GmbH przeciwko Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (SAM)

3

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2011/C 95/05	Sprawa C-4/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 5 stycznia 2011 r. — Bundesrepublik Deutschland przeciwko Kavehowi Puidowi	3
2011/C 95/06	Sprawa C-9/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 7 stycznia 2011 r. — Waypoint Aviation SA przeciwko państwu belgijskiemu — SPF Finances	4
2011/C 95/07	Sprawa C-11/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 11 stycznia 2011 r. — Air France przeciwko Heinz-Gerke Folkerts i Luz-Tereza Folkerts	5
2011/C 95/08	Sprawa C-13/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Guimarães (Portugalia) w dniu 11 stycznia 2011 r. — Maria das Dores Meira da Silva przeciwko Zurich — Companhia de Seguros SA	5
2011/C 95/09	Sprawa C-21/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Benevento (Włochy) w dniu 14 stycznia 2011 r. — Volturmo Trasporti Sas di Santoro Nino & c. przeciwko Camera di Commercio di Benevento, Equitalia Polis SpA	6
2011/C 95/10	Sprawa C-24/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 listopada 2010 r. w sprawie T-113/08 Hiszpania przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 17 stycznia 2011 r. przez Królestwo Hiszpanii	6

Sąd

2011/C 95/11	Sprawa T-213/09: Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2011 r. — Yorma's przeciwko OHIM — Norma Lebensmittelfilialbetrieb (YORMA'S) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego zawierającego element słowny „yorma's” — Wcześniejszy słowny znak towarowy NORMA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)).....	7
2011/C 95/12	Sprawa T-37/11: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2011 r. — Węgry przeciwko Komisji	7
2011/C 95/13	Sprawa T-62/11: Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2011 r. — Air France — KLM przeciwko Komisji	8
2011/C 95/14	Sprawa T-63/11: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Air France przeciwko Komisji ...	9
2011/C 95/15	Sprawa T-67/11: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Martinair Holland NV przeciwko Komisji Europejskiej	9
2011/C 95/16	Sprawa T-74/11: Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2011 r. — Omnis Group przeciwko Komisji ...	10
2011/C 95/17	Sprawa T-77/11: Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2011 r. — Truvo Belgium przeciwko OHIM — AOL (TRUVO)	11
2011/C 95/18	Sprawa T-86/11: Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2011 r. — Bamba przeciwko Radzie	11

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2011/C 653/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Dz.U. C 63 z 26.2.2011.

Dz.U. C 55 z 19.2.2011.

Dz.U. C 46 z 12.2.2011.

Dz.U. C 38 z 5.2.2011.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 15 grudnia 2010 r. — Wolfgang Köppl przeciwko Freistaat Bayern

(Sprawa C-590/10)

(2011/C 95/02)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd krajowy**

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym*Strona skarżąca:* Wolfgang Köppl*Strona pozwana:* Freistaat Bayern**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy art. 1 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 91/439/EWG⁽¹⁾ — w szczególności w związku z art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one państwu członkowskiemu („państwu przyjmującemu”) na nieuznanie prawa jazdy kategorii B, wydanego przez inne państwo członkowskie („państwo wydające”) z wynikającym wyraźnie z samego prawa jazdy naruszeniem warunku miejsca zamieszkania określonego w art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 91/439/EWG osobie, wobec której państwo przyjmujące przyjęło wcześniej środki w rozumieniu art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439/EWG, jeżeli osoba ta uzyskała później w państwie wydającym prawo jazdy kategorii C bez wynikającego wyraźnie z tego prawa jazdy naruszenia warunku miejsca zamieszkania?
- 2) Czy w przypadku odpowiedzi twierdzącej na to pytanie państwo przyjmujące może również odmówić uznania prawa jazdy kategorii C wydanego tej osobie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona, Hiszpania w dniu 29 grudnia 2010 r. — Banco Español de Crédito, S.A. przeciwko Joaquín Calderón Camino

(Sprawa C-618/10)

(2011/C 95/03)

*Język postępowania: hiszpański***Sąd krajowy**

Audiencia Provincial de Barcelona, Hiszpania.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym*Strona skarżąca:* Banco Español de Crédito, S.A..*Strona pozwana:* Joaquín Calderón Camino.**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy sprzeczne z prawem wspólnotowym, w szczególności w odniesieniu do prawa konsumentów i użytkowników, jest uchylanie się przez sąd krajowy od orzekania z urzędu i ab limine litis na każdym etapie postępowania od orzekania o nieważności lub o zmianie warunku umownego dotyczącego odsetek za zwłokę (w niniejszym przypadku w wysokości 29 %) w umowie pożyczki konsumpcyjnej? Czy sąd może, bez zmiany praw konsumenta [przyznanych przez] prawo wspólnotowe] opowiedzieć się za uzależnieniem ewentualnej oceny warunku od wniosku dłużnika (w drodze stosowanego zarzutu procesowego)?
- 2) Jak należy w związku z tym interpretować zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾ i art.2 dyrektywy 2009/22/EWG⁽²⁾ art. 83 Real Decreto Legislativo núm. 1/2007 (dekretu z mocą ustawy nr 1/2007) [wcześniej art. 8 Ley General n. 26/1984, de 19 de julio, para la Defensa de los Consumidores y Usuarios (ustawy powszechnej nr 26/1984) z dnia 19 lipca w sprawie ochrony konsumentów i użytkowników]? Jaki zakres ma w związku z tym art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG stanowiący, że nieuczciwe warunki „nie będą wiążące dla konsumenta”?
- 3) Czy można wyłączyć sądową kontrolę z urzędu i ab limine litis, jeżeli powód określi w sposób wyraźny w pozwie stopę odsetek za zwłokę, kwotę długu, w tym długu z tytułu

należności głównej i z tytułu odsetek, kwotę kar umownych i kosztów, stopę odsetek oraz okres, za który dochodzi się tych odsetek (lub też wzmiankę o dodaniu do tej kwoty z urzędu ustawowych odsetek za zwłokę na podstawie prawa państwa członkowskiego pochodzenia), podstawę roszczenia, w tym opis okoliczności powołanych jako podstawa dochodzonych długu i odsetek oraz sprecyzuje wyraźnie, czy chodzi o odsetki ustawowe, umowne, kapitalizację odsetek lub o stopę odsetek od umowy pożyczki, jeżeli zostały one obliczone przez powoda, oraz o ile procent są one wyższe od stawki podstawowej Banku Centralnego, zgodnie z rozporządzeniem wspólnotowym w sprawie europejskiego nakazu zapłaty ⁽³⁾?

- 4) Czy w braku transpozycji, art. 5 ust. 1 lit. l) i m) stanowiące o „ustaleniach dotyczących jej zmiany” oraz art. 10 lit. l) odnosząc się do „ustaleniach dotyczących jej zmiany” — dyrektywy 2008/48/WE ⁽⁴⁾, zobowiązują jednostkę finansową do ujęcia w szczególności i wyróżniającego się sposób w umowie (nie w tekście w sposób niewyróżniający się), jako „informacji udzielanych przed zawarciem umowy”, informacji o stopie procentowej odsetek za zwłokę w przypadku braku zapłaty, oraz czynniki brane pod uwagę przy jej ustalaniu (wydatki finansowe, wydatki związane z odzyskiwaniem wierzytelności [...]) oraz do zawarcia w umowie ostrzeżenia co do skutków w związku z elementami kosztu [pożyczki]?
- 5) Czy art. 6 ust. 2 dyrektywy 2008/48/EWG zawiera obowiązek podania do wiadomości przedterminowej wymagalności spłaty kredytu lub pożyczki, która powoduje stosowanie odsetek za zwłokę? Czy stosuje się zakaz bezpodstawnego wzbogacenia z art. 7 dyrektywy 2008/48/2008, jeżeli jednostka finansowa nie tylko dąży do odzyskania dobra (kapitału pożyczki), ale także do zastosowania szczególnie wysokich odsetek za zwłokę?
- 6) Czy w braku przepisów transponujących oraz w świetle art. 11 ust. 2 dyrektywy 2005/29/WE ⁽⁵⁾ sąd może oceniać z urzędu jako nieuczciwą, praktykę wprowadzania do tekstów umowy klauzuli o odsetkach za zwłokę?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95 z 21.4.1993)

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/22/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów (Dz.U. L 110 z 1.5.2009).

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. L 399 z 30.12.2006).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133 z 22.5.2008).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 149 z 11.6.2005).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Mainz (Niemcy) w dniu 3 stycznia 2011 r. — Interseroh Scrap and Metal Trading GmbH przeciwko Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (SAM)

(Sprawa C-1/11)

(2011/C 95/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Mainz

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Interseroh Scrap and Metal Trading GmbH

Strona pozwana: Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (SAM)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów ⁽¹⁾ ma zastosowanie także do uczestników procesu przemieszczania?
- 2) W wypadku odpowiedzi przeczącej: czy art. 18 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia jest ograniczony przez prawo pierwotne Wspólnoty dotyczące ochrony tajemnic handlowych?
- 3) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy poprzez art. 18 ust. 4 rzeczonego rozporządzenia zobowiązanie osób, które organizują przemieszczanie na podstawie art. 18 ust. 1, jest ograniczone do podania poprzez dokument zawarty w załączniku VII także wytwórcy odpadów lub podmiotu zbierającego wobec odbiorcy odpadów, w celu ochrony tajemnic handlowych?
- 4) Jeżeli na pytanie trzecie zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy stopień ograniczenia zależy od wyważenia interesów w konkretnym przypadku (z jednej strony wchodzące w grę interesy handlowe, z drugiej strony ochrona środowiska)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 190, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 5 stycznia 2011 r. — Bundesrepublik Deutschland przeciwko Kavehowi Puidowi

(Sprawa C-4/11)

(2011/C 95/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Hessischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bundesrepublik Deutschland

Strona pozwana: Kaveh Puid

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 3 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 343/2003⁽¹⁾, zgodnie z którym każde państwo członkowskie może rozpatrzyć wniosek o udzielenie azylu wniesiony do niego przez obywatela państwa trzeciego, nawet jeżeli na podstawie art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia za takie rozpatrzenie odpowiedzialne jest inne państwo członkowskie („odpowiedzialnym państwem członkowskim”) („prawo do przejścia odpowiedzialności”), należy interpretować w ten sposób, że obowiązek skorzystania przez państwo członkowskie z uprawnienia przyznanego przez ten przepis w interesie osoby ubiegającej się o azyl może wynikać również z przyczyn, które nie są bezpośrednio związane z osobą samego ubiegającego się o azyl lub z innymi szczególnymi okolicznościami indywidualnego przypadku, lecz mają swe źródło w panującej w odpowiedzialnym państwie członkowskim sytuacji, która może zagrażać podstawowym prawom osób ubiegających się o azyl, przysługującym im na mocy Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”)?

2) W przypadku gdyby na pytanie pierwsze należało udzielić odpowiedzi twierdzącej:

Czy sytuacja, w której odpowiedzialne państwo członkowskie od dłuższego czasu i w sposób wyraźny nie spełnia jednego lub więcej z wymogów określonych w dyrektywie Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (Dz.U. L 31, s. 18) i w dyrektywie Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich (Dz.U. L 326, s. 13), stanowi właściwą podstawę do objęcia państwa członkowskiego obowiązkiem skorzystania z uprawnienia do przejścia odpowiedzialności z powodu sytuacji panującej w odpowiedzialnym państwie członkowskim w celu zapewnienia poszanowania praw podstawowych przewidzianych w art. 3 ust. 1, art. 4, art. 18, art. 19 ust. 2 i art. 47 karty?

3) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi przeczącej:

Czy na państwie członkowskim ciąży obowiązek skorzystania z uprawnienia przyznanego w art. 3 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 343/2003 w świetle wymienionych powyżej gwarancji ustanowionych w karcie tak czy inaczej wówczas, gdy w odpowiedzialnym państwie członkowskim istnieją szczególnie poważne nieprawidłowości, które istotnie podważają gwarancje procesowe osób ubiegających się o azyl lub mogą stanowić zagrożenie dla egzystencji lub fizycznej integralności osób ubiegających się o azyl, które zostaną przekazane?

4) W przypadku udzielenia na pytania drugie lub trzecie odpowiedzi twierdzącej:

Czy zobowiązanie państwa członkowskiego do skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 3 ust. 2 rozporządzenia nr 343/2003 rodzi po stronie osoby ubiegającej się

o azyl możliwe do dochodzenia na drodze prawnej prawo podmiotowe do domagania się przejścia przez to państwo członkowskie odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 7 stycznia 2011 r. — Waypoint Aviation SA przeciwko państwu belgijskiemu — SPF Finances

(Sprawa C-9/11)

(2011/C 95/06)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Waypoint Aviation SA

Strona pozwana: Państwo belgijskie — SPF Finances

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 49 traktatu WE stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego takiego jak art. 29 pkt 2) lit. d) ustawy z dnia 11 kwietnia 1983 r. z tego względu, że:

z jednej strony przepis ten umożliwia przyznanie prawa zaliczenia na poczet podatku fikcyjnej zaliczki na poczet podatku od dochodów kapitałowych beneficjentom przychodów w zakresie wierzytelności lub pożyczek udzielonych centrum koordynacyjnemu w rozumieniu arrêté royal nr 187 z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie tworzenia centrów koordynacyjnych, gdy spółka, która korzysta ze środków pożyczonych przez centrum koordynacyjne lub za jego pośrednictwem w celu nabycia dobra materialnego, którego używa ona w Belgii do prowadzenia swej działalności zawodowej, powierza prawo jego używania spółce, która należy do tej samej grupy spółek i która ma siedzibę w Belgii, podczas gdy z drugiej strony przepis ten nie umożliwia przyznania prawa zaliczenia na poczet podatku, gdy ta sama spółka powierza prawo używania tego samego dobra materialnego spółce, która również należy do tej samej grupy spółek, lecz ma siedzibę w innym państwie członkowskim niż Belgia?

2) Czy artykuł 10 traktatu WE w związku z art. 49 traktatu WE należy rozumieć jako zakazujący dokonania takiej wykładni przepisu takiego jak art. 29 pkt 2) lit. d) ustawy

z dnia 11 kwietnia 1983 r., która uzależnia przyznanie prawa zaliczenia na poczet podatku fikcyjnej zaliczki na poczet podatku od dochodów kapitałowych beneficjentom przychodów w zakresie wierzytelności lub pożyczek udzielonych centrum koordynacyjnemu w rozumieniu arrêté royal nr 187 z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie tworzenia centrów koordynacyjnych od spełnienia warunku, że prawo używania dobra materialnego finansowanego za pomocą owych wierzytelności lub pożyczek nie zostanie przyznane członkowi grupy mającemu siedzibę w innym państwie przez żadną spółkę należącą do grupy, a nie tylko przez spółkę, która nabywa dobro materialne dzięki temu finansowaniu i która używa go w Belgii do prowadzenia swej działalności zawodowej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 11 stycznia 2011 r. — Air France przeciwko Heinz-Gerke Folkerts i Luz-Tereza Folkerts

(Sprawa C-11/11)

(2011/C 95/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Air France.

Strona pozwana: Heinz-Gerke Folkerts i Luz-Tereza Folkerts

Pytania prejudycjalne

1) Czy pasażer ma prawo do odszkodowania na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91⁽¹⁾, gdy opóźnienie odlotu nie osiąga limitów czasowych określonych w art. 6 ust. 1 rozporządzenia, ale przylot do ostatniego miejsca docelowego następuje nie wcześniej niż trzy godziny po planowym czasie przylotu?

Na wypadek, gdyby na pytanie pierwsze należało udzielić odpowiedzi przeczącej:

2) Czy dla kwestii zaistnienia opóźnienia w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia, w przypadku lotu składającego się z wielu lotów transferowych, decydujące są poszczególne loty transferowe, czy też odległość do ostatniego miejsca docelowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, str. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Guimarães (Portugalia) w dniu 11 stycznia 2011 r. — Maria das Dores Meira da Silva przeciwko Zurich — Companhia de Seguros SA

(Sprawa C-13/11)

(2011/C 95/08)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Tribunal da Relação de Guimarães.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maria das Dores Meira da Silva.

Strona pozwana: Zurich — Companhia de Seguros SA.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w wypadku drogowym, w którym uczestniczyli pojazd samochodowy i pieszy, który przechodził na drugą stronę ulicy, i w którym to wypadku pieszy doznał uszkodzenia ciała i odniósł szkodę materialną, należy uznać, że wyłączenie odszkodowania za takie szkody wówczas, gdy zdarzenie powodujące te szkody wynikało z zachowania pieszego, na podstawie art. 505 i 570 portugalskiego Código Civil, jest sprzeczne z prawem wspólnotowym, a w szczególności z art. 3 ust. 1 pierwszej dyrektywy (72/166/EWG)⁽¹⁾, art. 2 ust. 1 drugiej dyrektywy (84/5/EWG)⁽²⁾ oraz art. 1 a trzeciej dyrektywy (90/232/EWG)⁽³⁾, wprowadzonym przez art. 4 piątej dyrektywy (2005/14/WE)⁽⁴⁾ (wszystkie dyrektywy dotyczące ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikającej z ruchu pojazdów samochodowych), z uwagi na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości w zakresie okoliczności, w jakich może zostać wyłączone odszkodowanie za obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za ruch pojazdów samochodowych?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, to znaczy, jeżeli takie wyłączenie odszkodowania byłoby sprzeczne z prawem wspólnotowym, to czy jest zgodna z ww. dyrektywami wspólnotowymi, wykładnia rzeczonych przepisów portugalskiego prawa cywilnego, zgodnie z którą dochodzi do ograniczenia lub obniżenia owego odszkodowania z uwzględnieniem winy pieszego, z jednej strony, oraz ryzyka związanego z pojazdem samochodowym, z drugiej strony, w przyznaniu się do zaistnienia wypadku?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (pierwsza dyrektywa) (Dz.U. L 103, s. 1).

⁽²⁾ Druga dyrektywa Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych (Dz.U. L 8, s. 17).

⁽³⁾ Trzecia dyrektywa Rady 2000/26/WE z dnia 14 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. L 129, s. 33).

⁽⁴⁾ Dyrektywa 2005/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. zmieniająca dyrektywy Rady 72/166/EWG, 84/5/EWG, 88/357/EWG i 90/232/EWG oraz dyrektywę 2000/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. L 149, s. 14).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Benevento (Włochy) w dniu 14 stycznia 2011 r. — Volturmo Trasporti Sas di Santoro Nino & c. przeciwko Camera di Commercio di Benevento, Equitalia Polis SpA

(Sprawa C-21/11)

(2011/C 95/09)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Commissione Tributaria Provinciale di Benevento

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Volturmo Trasporti Sas di Santoro Nino & c.

Strona pozwana: Camera di Commercio di Benevento, Equitalia Polis SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy włoska opłata za wpis do rejestru izby handlowej, w szczególności art. 18 ust. 3 ustawy nr 580 z dnia 29 grudnia 1993 r. wprowadzającej reformę izb handlu, przemysłu, rzemiosła i rolnictwa, ujednoczonej i zmienionej, jest zgodna z dyrektywą Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. ⁽¹⁾, a w szczególności z art. 10 lit. c) i art. 12 lit. e)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 249, s. 25.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 12 listopada 2010 r. w sprawie T-113/08 Hiszpania przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 17 stycznia 2011 r. przez Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-24/11 P)

(2011/C 95/10)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. Muñoz Pérez, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uwzględnienie odwołania i uchylenie wyroku Sądu z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie T-113/08 Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Europejskiej

— anulowanie w całości korekt finansowych dotyczących pomocy na rzecz produkcji oliwy z oliwek przyznanej w decyzji Komisji 2008/68/WE ⁽¹⁾ z dnia 20 grudnia 2007 r.; lub tytułem żądania ewentualnego anulowanie korekt finansowych w sektorze produkcji oliwy z oliwek dotyczących wydatków, na które zostały wypłacone zaliczki przed dniem 24 listopada 2002 r.; lub tytułem dalszego żądania ewentualnego anulowanie korekt finansowych w sektorze produkcji oliwy z oliwek dotyczących wydatków, na które zostały wypłacone zaliczki przed dniem 15 lipca 2000 r.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Wewnętrzna sprzeczność w rozumowaniu Sądu i naruszenie art. 8 rozporządzenia nr 1663/95 ⁽²⁾ ze względu na wyrażenie zgody, aby Komisja oparła swą korektę finansową na nieprawidłowościach, które nie zostały wskazane w piśmie AGR 16844 informującym o wynikach dochodzenia HO/2002/91/ES.
- 2) Naruszenie art. 36 i 53 statutu Trybunału z uwagi na niewystarczające uzasadnienie wyroku ze względu na to, że nie wskazano w nim ani w konsekwencji nie orzeczono w przedmiocie zasadniczego zarzutu podniesionego przez Królestwo Hiszpanii w protokole z rozprawy dotyczącego określenia *dies ad quem* terminu dwudziestu czterech miesięcy przewidzianego w art. 5 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 729/70 ⁽³⁾ i w art. 7 rozporządzenia nr 1258/1999 ⁽⁴⁾.
- 3) Naruszenie terminu dwudziestu czterech miesięcy ustanowionego w art. 5 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 729/70 i w art. 7 rozporządzenia nr 1258/1999:
 - W pierwszej kolejności ze względu na obliczenie tego terminu od daty pisma AGR 16844, podczas gdy nie wskazano w nim wszystkich powodów, na których oparto dokonanie korekty finansowej.
 - W drugiej kolejności ze względu na oparcie się na wyroku Trybunału ⁽⁵⁾, który nie ma zastosowania w takim sektorze jak sektor produkcji oliwy z oliwek w celu uznania, że datą decydującą o obliczeniu wspomnianego terminu dwudziestu czterech miesięcy jest dzień wypłaty salda a nie dzień wypłaty zaliczki.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2008/68/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. wyłączająca z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), (Dz.U. L 18, s. 12).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji z dnia 7 lipca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 w odniesieniu do procedury rozliczania rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR (Dz.U. L 158, s. 6).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 94, s. 13).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, s. 103).

⁽⁵⁾ Z dnia 19 czerwca 2003 r. w sprawie C-329/00 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. s. I-6103.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 15 lutego 2011 r. — Yorma's przeciwko OHIM — Norma Lebensmittelfilialbetrieb (YORMA'S)

(Sprawa T-213/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego zawierającego element słowny „yorma's” — Wcześniejszy słowny znak towarowy NORMA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009))

(2011/C 95/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Yorma's AG (Deggendorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Weiß)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Schöffner, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Norma Lebensmittelfilialbetrieb GmbH & Co. KG (Norymberga, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. von Welser)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 lutego 2009 r. (sprawa R 1879/2007-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Norma Lebensmittelfilialbetrieb GmbH & Co. KG a Yorma's AG.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Yorma's AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 180 z 1.8.2009.

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2011 r. — Węgry przeciwko Komisji

(Sprawa T-37/11)

(2011/C 95/12)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Republika Węgierska (przedstawiciele: M.Z. Fehér, K. Szijjártó i G. Koós, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji nr 3.241.011.280 zawierającej notę obciążeniową w zakresie w jakim — w odniesieniu do Republiki Węgierskiej — zostały uznane jako niepodlegające kwalifikacji do finansowania z instrumentu finansowego Schengen określone wydatki związane ze środkami 1, 3, 4, 5 i 6 celu III/A, celem celnym III/B oraz, w ramach celu I/C, ustanowieniem w Mohaczu stanowiska rzecznej kontroli granicznej oraz towarową stacją kolejową w Eperjeske.
- subsydiarnie, stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji nr 3.241.011.280 zawierającej notę obciążeniową w zakresie w jakim — w odniesieniu do Republiki Węgierskiej — zostały uznane jako niepodlegające lub jedynie częściowo podlegające kwalifikacji do finansowania z instrumentu finansowego Schengen określone wydatki związane ze środkami 1, 3, 4, 5 i 6 celu III/A i celem celnym III/B
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- 1) Żądanie główne: naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań, uzasadnionych nadziei oraz naruszenie zasady pewności prawa
 - Skarżąca twierdzi, że — mając na względzie brak precyzji kontekstu normatywnego oraz wielkość pomocy wypłacanej z instrumentu finansowego Schengen — rozsądnym zachowaniem było zaufanie, w trakcie całego programu, informacjom udzielanym przez Komisję w odpowiedzi na wyraźne wnioski o zajęcie stanowiska i w licznych opiniach w przedmiocie harmonogramu.
 - w opinii skarżącej zaaprobowanie harmonogramu w drodze uprzedniego zezwolenia, kontrole przeprowadzone przez Komisję w trakcie realizacji programu oraz współpraca z państwami członkowskimi oznaczają, że kontrola ex post przeprowadzana przez Komisję, a dotycząca możliwości zakwalifikowania projektu do pomocy, nie pozwalała jej podważyć kwalifikowalności projektów, które wcześniej wielokrotnie badała i ich wtedy nie zakwestionowała. Skarżąca twierdzi, że Komisja udzieliła „gwarancji” w decyzjach o finansowaniu, które wzbudziły w skarżącej uzasadnioną nadzieję, że środki wymienione w harmonogramie podlegają kwalifikacji do finansowania.

— zasada lojalnej współpracy nakłada również na instytucje Unii wzajemne obowiązki współpracy z państwami członkowskimi.

— w przekonaniu skarżącej jeżeli w tak nieprecyzyjnym i płynnym kontekście normatywnym nie można nawet oczekiwać od Komisji uprzedniej i pewnej informacji o kwalifikowalności danego projektu, oznacza to również naruszenie zasady pewności prawa.

2) Żądanie subsydiarne: błędna interpretacja pojęcia wyczerpującej kontroli i brak uzasadnienia korekty finansowej

— skarżąca uważa, że w zaskarżonej decyzji Komisja uznała za niepodlegające lub jedynie częściowo podlegające kwalifikacji do finansowania wydatki wymienione w żądaniu subsydiarnym z tego powodu, że nie odpowiadały wyczerpującej kontroli granicznej lub odpowiadały mu jedynie częściowo. W opinii skarżącej Komisja wysnuła ten wniosek w następstwie błędnej interpretacji pojęcia wyczerpującej kontroli.

— skarżąca dodaje, że Komisja, mimo udzielonej jej informacji, nie przeprowadziła koniecznych sprawdzeń w celu ustalenia dokładnej kwoty podlegającej zwrotowi w związku z ogółem środków i — w odniesieniu do niektórych z nich — błędnie określiła kwoty ryczałtowe. Zdaniem skarżącej Komisja ustaliła te kwoty w sposób ryczałtowy na podstawie założonej proporcji między czynnościami wykonywanymi przez właściwe organy w dziedzinie kontroli granicznej oraz ich pozostałymi czynnościami, a powinna oprzeć się na przepisach art. 22 ust. 3 lit. b) decyzji Komisji C(2004) 248 w sprawie zarządzania i monitorowania instrumentu finansowego Schengen, a zatem na wadze stwierdzonych naruszeń lub znaczeniu niedociągnięć systemu zarządzania i kontroli, które — wraz z ich następstwami finansowymi — doprowadziły do powstania wykrytych nieprawidłowości

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2011 r. — Air France — KLM przeciwko Komisji

(Sprawa T-62/11)

(2011/C 95/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Air France — KLM (Paryż, Francja) (przedstawiciele: A. Wachsmann i S. Thibault-Liger, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności całej decyzji Komisji Europejskiej nr C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego, sprawa COMP/39.258 — Lotniczy przewóz towarów, w zakresie w jakim dotyczy ona Air France-KLM jak również powodów, na których opiera się jej sentencja;

— co najmniej, stwierdzenie nieważności art. 5 lit. b) i lit. d) decyzji nr C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. nakładającego dwie grzywny na Air France-KLM i powodów, na których opiera się ten artykuł lub obniżenie, na podstawie art. 261 TFUE, tych grzywnien do odpowiedniej kwoty;

— w każdym razie, obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skarżąca podnosi dwanaście zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy błędnego przypisania skarżącej odpowiedzialności za praktyki Société Air France i KLM, co narusza obowiązek uzasadnienia, zasady dotyczące możliwości przypisania odpowiedzialności spółkom dominującym za praktyki ich spółek zależnych oraz zasady dotyczące sukcesji przedsiębiorstw w ramach grup przedsiębiorstw jak również zasady odpowiedzialności osobistej i indywidualizacji kar.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa do niezależnego i bezstronnego sądu ze względu na wydanie zaskarżonej decyzji przez organ, który posiada jednocześnie kompetencje w zakresie prowadzenia dochodzenia i wymierzania sankcji z naruszeniem art. 47 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 ust. 1 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia komunikatu Komisji w sprawie współpracy⁽¹⁾ oraz zasad równego traktowania i ochrony uzasadnionych oczekiwań wynikającego z zastosowania tego komunikatu na rzecz Lufthansy/Swiss, co zdaniem skarżącej nie spełnia wymogów komunikatu w sprawie współpracy.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego ze sprzeczności między sentencją i uzasadnieniem zaskarżonej decyzji w odniesieniu do określenia naruszenia przypisanego skarżącej.
- 5) Zarzut piąty dotyczy braku uzasadnienia oraz naruszenia zasad równego traktowania i niedyskryminacji ze względu na umorzenie postępowania przeciwko jedenastu liniom lotniczym.

- 6) Zarzut szósty dotyczy naruszenia zasady niedziałania surowszych kar wstecz i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na zastosowanie wytycznych Komisji z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾ w celu ustalenia grzywien nałożonych na skarżącą, pomimo iż te wytyczne zostały wydane po wszczęciu dochodzenia; wspomniane zastosowanie z mocą wsteczną wytycznych z 2006 r. doprowadziło zdaniem skarżącej do znacznego zwiększenia poziomu grzywien, którego nie można było racjonalnie przewidzieć w chwili wystąpienia okoliczności faktycznych.
- 7) Zarzut siódmy dotyczy naruszenia prawa skarżącej do bycia wysłuchaną i zasady równości broni w odniesieniu do ustalania nałożonych na nią grzywien, ze względu na to, że nie miało miejsca postępowanie kontradiktoryjne w przedmiocie zasadniczych elementów ustalania grzywien.
- 8) Zarzut ósmy dotyczy błędów w ustalaniu grzywien nałożonych na skarżącą ze względu na to, że grzywiny te zostały zdaniem skarżącej ustalone na podstawie błędnych wartości sprzedaży i), do których należało wliczyć tylko rozważane dopłaty, a nie opłaty oraz ii), które nie powinny zawierać kwot odpowiadających 50 % dochodów inbound Société Air France i KLM uzyskanych na Europejskim Obszarze Gospodarczym.
- 9) Zarzut dziewiąty dotyczy błędnej oceny wagi praktyk Société Air France i KLM wynikającej z oczywistych błędów w ocenie i z naruszenia zasady równości traktowania z jednej strony ze względu na odmówienie uwzględnienia znikomej wagi naruszeń w odniesieniu do dopłat, niewielkiego łącznego udziału stron w rynku, nieznacznych marż uzyskanych przez Société Air France i KLM oraz pogorszenia stanu ich finansów z uwagi na kryzys gospodarczy w sektorze lotniczego przewozu towarów a z drugiej strony ze względu na włączenie do zakresu naruszenia kontaktów dotyczących praktyk stosowanych poza Europejskim Obszarem Gospodarczym.
- 10) Zarzut dziesiąty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności kar i oczywistego błędu w ocenie ze względu na zastosowanie dodatkowej kwoty 16 % do grzywien nałożonych na skarżącą oraz braku uzasadnienia dotyczącego ustalonej w tym celu stawki 16 %.
- 11) Zarzut jedenasty dotyczy błędnego ustalenia czasu trwania naruszenia zarzucanego Société Air France, które spowodowało nieuzasadnione zwiększenie grzywiny nałożonej na skarżącą z powodu tego naruszenia.
- 12) Zarzut dwunasty dotyczy oczywiście niewystarczającego charakteru 15 % obniżenia grzywien nałożonych na skarżącą na podstawie uregulowań prawnych dotyczących transportu lotniczego towarów między państwami członkowskimi i państwami trzecimi.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji dotyczący nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych (Dz.U. 2002, C 45, s. 3).

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Air France przeciwko Komisji

(Sprawa T-63/11)

(2011/C 95/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société Air France (Roissy Charles de Gaulle, Francja) (przedstawiciele: A. Wachsmann i S. Thibault-Liger, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności całej decyzji Komisji Europejskiej nr C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 porozumienia między Konfederacją Szwajcarską a Wspólnotą Europejską w sprawie transportu lotniczego, sprawa COMP/39.258 — Lotniczy przewóz towarów, w zakresie, w jakim dotyczy ona Société Air France, jak również powodów, na których opiera się jej sentencja;
- co najmniej, stwierdzenie nieważności art. 5 lit. b) decyzji nr C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. nakładającego na Société Air France grzywnę i powodów, na których opiera się ten artykuł lub obniżenie owej grzywiny, na podstawie art. 261 TFUE, do odpowiedniej kwoty;
- w każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi dziesięć zarzutów, które są co do zasady identyczne lub podobne do podniesionych w sprawie T-62/11 Air France — KLM przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Martinair Holland NV przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-67/11)

(2011/C 95/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Martinair Holland NV (Haarlemmermeer, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat R. Wesseling)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1–7 decyzji w całości lub w części lub
- obniżenie grzywien nałożonych w art. 5 decyzji, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dokonanie kontroli legalności i stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 i art. 261 TFUE oraz art. 31 rozporządzenia nr 1/2003, decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE, art. 53 porozumienia EOG i art. 8 porozumienia między Konfederacją Szwajcarską a Wspólnotą Europejską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa COMP/39.258 — Lotniczy przewóz towarów) skierowanej do Martinair Holland N.V. oraz, tytułem żądania ewentualnego, obniżenie nałożonej grzywiny.

W uzasadnieniu skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Po pierwsze skarżąca zarzuca, że:

- Komisja uchybiła obowiązkowi uzasadnienia ciężacemu na niej na podstawie art. 296 TFUE i art. 41 Karty (prawo do dobrej administracji) ze względu na to, że nie jest możliwe ustalenie na podstawie decyzji charakteru i zakresu naruszenia (naruszeń); z jednej strony sentencja decyzji wyraźnie wskazuje cztery (prawdopodobnie jednolite i ciągłe) naruszenia dotyczące odmiennych grup adresatów, różnych okresów i szlaków geograficznych. Z drugiej strony uzasadnienie nie jest oparte na żadnym z tych czterech szczegółowych naruszeń ani się do nich nie odnosi;

- w zakresie w jakim Sąd nie może w pełni dokonać kontroli legalności uzasadnienia decyzji z powodu braku (wystarczająco jasnego) rozumowania, Komisja naruszyła podstawowe uprawnienia procesowe skarżącej; w szczególności skarżąca podnosi, że decyzja narusza prawo do dobrej administracji; prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu oraz domniemanie niewinności i prawa do obrony zgodnie z art. 41, 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

2) Po drugie skarżąca zarzuca, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie przy ustalaniu grzywiny z naruszeniem rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien oraz naruszyła zasady proporcjonalności, równości traktowania i obowiązek uzasadnienia niezgodnie z art. 41 i 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 296 TFUE oraz innymi podstawowymi zasadami prawa UE. W tym względzie skarżąca twierdzi, że:

- po pierwsze Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie naruszając wytyczne w sprawie metody ustalania

grzywien oraz zasady proporcjonalności i równości traktowania wliczając obrót związany ze stawkami i lotami z powrotem przy obliczaniu wartości sprzedaży;

- po drugie Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie wagi naruszenia uchybiając rozporządzeniu nr 1/2003, wytycznym w sprawie metody ustalania grzywien oraz zasadom proporcjonalności;
- po trzecie Komisja naruszyła rozporządzenie nr 1/2003, wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien oraz zasadę proporcjonalności uwzględniając uregulowania prawne jako okoliczność łagodzącą w celu obniżenia grzywiny tylko o 15 %;
- po czwarte Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia w odniesieniu do obliczenia grzywiny niezgodnie z art. 296 TFUE i art. 41 Karty.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2011 r. — Omnis Group przeciwko Komisji

(Sprawa T-74/11)

(2011/C 95/16)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Omnis Group Srl (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat D.-A.-F. Tarara)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- dopuszczenie niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 1 grudnia 2010 r. w sprawie COMP/39.784 — Omnis/Microsoft;
- nakazanie podjęcia przez pozwaną rozstrzygnięcia w tej sprawie;
- posiłkowo rozstrzygnięcie tej sprawy przez Sąd i uwzględnienie skargi zgłoszonej przez skarżącą do Komisji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi w skardze o stwierdzenie na podstawie art. 263 TFUE nieważności decyzji pozwanej z dnia 1 grudnia 2010 r. w sprawie COMP/39.784 — Omnis/Microsoft, którą oddalona została jej skarga do Komisji na rzekomo antykonkurencyjne zachowanie Microsoft.

Skarżąca opiera skargę na następujących zarzutach:

- 1) Po pierwsze, odmowa zbadania przez pozwaną nadużyć Microsoft na rynku EAS/ERP (Enterprise Application Software/Enterprise Resource Planning) pozbawiona jest uzasadnienia.
- 2) Po drugie, pozwana nieprawidłowo oceniła znaczenie tej sprawy i w ten sposób doszła do bezzasadnego i sprzecznego z prawem wniosku, że problematyka podniesiona przez skarżącą nie ma znaczenia dla UE.
- 3) Po trzecie, decyzja pozwanej o nierozpatrywaniu zgłoszonej do niej skargi jest bezzasadna i sprzeczna z prawem, gdyż narusza prawa skarżącej.
- 4) Po czwarte, decyzja pozwanej została przyjęta, pomimo że nie zostały przedłożone dokumenty na dowód twierdzeń Microsoft, wobec czego antykonkurencyjne zachowanie, którego dotyczy skarga do Komisji, trwa nadal z powodu tej decyzji, co hamuje rozwój skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2011 r. — Truvo Belgium przeciwko OHIM — AOL (TRUVO)

(Sprawa T-77/11)

(2011/C 95/17)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Truvo Belgium (Antwerpia, Belgia) (przedstawiciel: adwokat O.F.A.W. van Haperen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: AOL LLC (Dulles, Stany Zjednoczone)

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 listopada 2010 r. w sprawie R 923/2009-2 i
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „TRUVO” dla towarów i usług należących do klas 9, 16, 35, 38, 41 i 42 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 5560099

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: druga strona postępowania przed Izłą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: rejestracja wspólnotowego znaku towarowego nr 4756169 dotycząca graficznego znaku towarowego „TRUVEO” dla usług należących do klasy 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do wszystkich spornych usług należących do klas 38 i 42 i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do wszystkich spornych usług

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, jak również nie zawiera odpowiedniego uzasadnienia, względnie w inny sposób uchybia wymogom europejskich procedur prawnych, jako że Izba Odwoławcza popełniła błąd (i) w ramach porównania usług (ii) w ramach porównania oznaczeń (iii) w ramach ich oceny z punktu widzenia właściwego kręgu odbiorców oraz (iv) w ramach dokonanej przez siebie oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2011 r. — Bamba przeciwko Radzie

(Sprawa T-86/11)

(2011/C 95/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Nadjany Bamba (Abidżan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: adwokat P. Haïk)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- orzeczenie, że skarga N. BAMBY jest dopuszczalna;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 560/2005 nakładającego określone szczególnie środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej — w części dotyczącej skarżącej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany decyzji Rady 2010/656/WPZiB przedłużającej obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej — w części dotyczącej skarżącej;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania na podstawie art. 87 i 91 regulaminu postępowania przed Sądem

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia praw do obrony i prawa do rzetelnego procesu, przewidzianych w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz w art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPCz), w ten sposób, że w zaskarżonych aktach:

- nie ustanowiono żadnej procedury umożliwiającej zagwarantowanie stronie skarżącej rzeczywistego skorzystania z praw do obrony, w szczególności z

prawa do bycia wysłuchanym oraz z prawa do skutecznego żądania usunięcia jej nazwiska z wykazu osób, których dotyczą środki ograniczające;

- nie przewidziano w żadnym momencie udostępnienia szczegółowego uzasadnienia umieszczenia w wykazie osób, których dotyczą środki ograniczające;

- nie przewidziano w żadnym momencie pouczenia zainteresowanej osoby o środkach odwoławczych przeciwko umieszczeniu w wykazie oraz terminach do ich wniesienia.

2) Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa podstawowego do poszanowania własności, poświęcony art. 1 protokołu dodatkowego nr 1 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 15 lutego 2011 r. — AH przeciwko Komisji

(Sprawa F-76/09) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Zabezpieczenie społeczne — Artykuły 72 do 76a regulaminu pracowniczego — Ogólne przepisy wykonawcze — Stan niesamodzielności — Pozostający przy życiu małżonek emerytowanego urzędnika — Oddalenie wniosku o całkowity zwrot kosztów opieki nad osobą chorą oraz o przyznanie pomocy finansowej — Skarga wniesiona po terminie — Niedopuszczalność)

(2011/C 95/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AH (Wavre, Belgia) (przedstawiciel: J. Temple Lang, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Martin i J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 22 czerwca 2009 r. oddalającej wniosek strony skarżącej o umożliwienie jej skorzystania z całkowitego zwrotu kosztów poniesionych w związku z chorobą.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) AH zostaje obciążona całością kosztów postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 5.12.2009, s. 36.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 15 lutego 2011 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa F-81/09) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Renta inwalidzka — Błąd w obliczeniach — Zapłata zaległych kwot — Należne odsetki za zwłokę — Mająca zastosowanie stopa procentowa — Kapitalizacja roczna — Szkoda materialna i krzywda)

(2011/C 95/20)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i C. Berardis-Kayser, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferro)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji, na mocy której wniosek skarżącego o przyznanie mu odsetek za zwłokę od kwoty przysługującej mu renty inwalidzkiej został częściowo oddalony.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz jedną czwartą kosztów podniesionych przez L. Marcuccio.
- 3) Luigi Marcuccio pokrywa trzy czwarte własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 312 z 19.12.2009, s. 44.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 8 lutego 2011 r. — Skareby przeciwko Komisji

(Sprawa F-95/09) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Mobbing ze strony przełożonego — Artykuły 12a i 24 regulaminu pracowniczego — Wniosek o udzielenie wsparcia — Rozsądny termin — Rozpoczęcie biegu — Czas trwania)

(2011/C 95/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Carina Skareby (Louvain, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i J. Baquero Cruz, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji pozwanej w sprawie odmowy wszczęcia dochodzenia dotyczącego mobbingu, którego skarżąca była ofiarą.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 4 marca 2009 r. w sprawie odmowy wszczęcia dochodzenia administracyjnego dotyczącego okoliczności stosowania rzekomego mobbingu, którego sprawcą miałby być jeden z byłych przełożonych C. Skarby.
- 2) Komisja Europejska pokrywa całość kosztów postępowania.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010, s. 81.

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2011 r. — Nieminen przeciwko Radzie

(Sprawa F-8/11)

(2011/C 95/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Risto Nieminen (Kraainen, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i É. Marchal)
Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego o nieawansowaniu skarżącego do kategorii zaszerogowania AD12 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2010 r.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 26 października 2010 r. oddalającej odwołanie skarżącego od decyzji o nieawansowaniu go do grupy zaszerogowania AD12 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2010 r.;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego o nieawansowaniu skarżącego do grupy zaszerogowania AD12 w ramach postępowania w sprawie awansu za 2010 r.;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2011 r. — Bojinova i Ghiba przeciwko Komisji

(Sprawa F-10/11)

(2011/C 95/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Silvia Bojinova (Bruksela, Belgia) i Dorina Maria Ghiba (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat C. Mourato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowych COM/INT/EU2/10/AD5 i COM/INT/EU2/AST3 w przedmiocie odrzucenia kandydatur skarżących z tego względu, że nie spełniają przesłanek dopuszczalności wymaganych w ogłoszeniu o konkursie.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej z dnia 11 maja 2010 r. w przedmiocie odrzucenia kandydatury Silvii Bojinovej w konkursie wewnętrznym COM/INT/EU2/10/AD5 oraz decyzji potwierdzającej organu powołującego z dnia 26 października 2010 r. oddalającej jej zażalenie złożone w dniu 6 sierpnia 2010 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej z dnia 10 maja 2010 r. w przedmiocie odrzucenia kandydatury Doriny Marii Ghiby w konkursie wewnętrznym COM/INT/EU2/AST3 oraz decyzji organu powołującego z dnia 26 października 2010 r. oddalającej jej zażalenie złożone w dniu 4 sierpnia 2010 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Sąd do spraw Służby Publicznej

2011/C 95/19	Sprawa F-76/09: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 15 lutego 2011 r. — AH przeciwko Komisji (Służba publiczna — Zabezpieczenie społeczne — Artykuły 72 do 76a regulaminu pracowniczego — Ogólne przepisy wykonawcze — Stan niesamodzielności — Pozostający przy życiu małżonek emerytowanego urzędnika — Oddalenie wniosku o całkowity zwrot kosztów opieki nad osobą chorą oraz o przyznanie pomocy finansowej — Skarga wniesiona po terminie — Niedopuszczalność).....	13
2011/C 95/20	Sprawa F-81/09: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 15 lutego 2011 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Renta inwalidzka — Błąd w obliczeniach — Zapłata zaległych kwot — Należne odsetki za zwłokę — Mająca zastosowanie stopa procentowa — Kapitalizacja roczna — Szkoda materialna i krzywda).....	13
2011/C 95/21	Sprawa F-95/09: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (druga izba) z dnia 8 lutego 2011 r. — Skareby przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Mobbing ze strony przełożonego — Artykuły 12a i 24 regulaminu pracowniczego — Wniosek o udzielenie wsparcia — Rozsądny termin — Rozpoczęcie biegu — Czas trwania)	13
2011/C 95/22	Sprawa F-8/11: Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2011 r. — Nieminen przeciwko Radzie	14
2011/C 95/23	Sprawa F-10/11: Skarga wniesiona w dniu 7 lutego 2011 r. — Bojinova i Ghiba przeciwko Komisji	14

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

